„MÝM VEŠKERÝM ÚSILÍM

JE VŽDY

VE VŠECH VĚCECH

POZNAT CO MOŽNO

NEJZŘETELNĚJI

BOŽÍ VŮLI

A PLNIT JI A SICE ZCELA.“

MODLITBA

Blahoslavený Císaři Karle, svou těžkou službu panovníka i výzvy, které ti vrhlo do tváře životní utrpení, přijal jsi jako Boží příkaz a ve svém myšlení, rozhodování i jednání jsi vždy vkládal důvěru v Trojjediného Boha.

Prosíme Tě, přimluv se za nás u Boha a vypros nám důvěru i odvahu, ať neklesáme na mysli ani v postavení lidsky bezvýchodném, ať naopak s vírou jdeme cestou Kristovou.

Vypros nám milost, aby Ježíš učinil naše srdce podle srdce svého. Stůj při nás, abychom cítili s chudými a potřebnými a účinně jim pomáhali, abychom se neohroženě zasazovali o mír v malém i ve světovém dění a abychom v každé situaci vkládali s radostnou nadějí život svůj do rukou Božích, a všichni, jako ty, k Němu došli skrze Krista, Našeho Pána.

Připojte se k úctě blahoslaveného císaře Karla
a staňte se (bez poplatku) členem:
Modlitební ligy císaře Karla za mír mezi národy!
P. Marian Gruber, O. Cist.
Stift, A-2532 Heiligenkreuz (Rakousko) – Internet: www.emperor-charles.org

Vytištěno s povolením Arcibiskupského ordinariátu ve Vídni ze dne 6. 7. 2005, č. K1238/05.
Portrét: Michael Fuchs

BLAHOSLAVENÝ

CÍSAŘ KAREL

KNÍŽE MÍRU
PRO
SJEDNOCENOU EVROPU

Karel z domu habsburského se narodil *17. srpna 1887* na zámku Persenbeug v Dolním Rakousku. Jeho rodiče byli arcivévoda Otto Rakouský a princezna Maria Josefa Saská, sestra posledního saského krále. Císař František Josef I. byl Karlův prastrýc.

Karel byl vědomě vychován v katolické víře a obdržel převážně vojenské, ale také politické vzdělání. Již od dětství byl doprovázen modlitbami společenství věřících (pojmenovaného „Gebetsliga“ – „Liga modlitby“) poté, co jedna stigmatizovaná řeholnice předpověděla jeho *velké utrpení a útoky proti jeho osobě*. Brzo se v Karlovi rozvinula veliká láska k Nejsvětější svátosti a k Matce Boží. Všechna důležitá rozhodnutí hledal v modlitbě.

21. října 1911 se oženil s *princeznou Zitou Bourbonskou*, dcerou vévody z Parmy. Během doby více než deseti let jejich šťastného a vzorného manželství byli obdarováni osmi dětmi.

Dne 28. června 1914 se stal Karel po zavraždění arcivévody Františka Ferdinanda následníkem trůnu Rakousko – Uherska. Uprostřed první světové války se po smrti císaře Františka Josefa stává Karel dne 21. listopadu 1916 rakouským císařem a také *českým králem*. Dne 30. prosince 1916 byl korunován apoštolským králem Uher.

Posvátnou hodnost panovníka přijal Karel s vědomím osobního povolání od Boha, jako nezadatelný a posvátný úkol, jako *následovník Krista* a v láskyplném darování – svého vlastního života – pro své národy. Ve všeobecné tradici svého rodu sloužit víře viděl alternativu nacionalismu a jiných fatálních hnutí nastávajícího století, na jehož počátku se měla jeho říše zhroutit.

Karlova vládní činnost byla výrazem *katolické sociální nauky.* Mimořádné osobní snahy o *nastolení míru* byly se zřetelem na hroznou válku jeho ústředním zájmem. Za těchto krajně těžkých okolností prosazuje ještě v nejkratší době na tehdejší dobu jedinečnou *sociální politiku*, obsaženou v zákonech zčásti platných až dodnes. Prakticky jako jediný státník, který byl sám vojákem, znal šedivou tvář fronty z vlastní zkušenosti. Jako vrchní velitel vojsk se proto snažil o *humanizaci* vojenské taktiky do té míry, jaké to dovolovaly okolnosti. Ve všech těchto snahách mu byla císařovna největší lidskou podporou.

Se svými snahami narážel Karel na neporozumění především u velké části předních společenských, vojenských a politických kruhů, a dokonce byl *pomlouván*.

Jeho *trvale citlivé svědomí a jeho vždy odvážné chování* umožnilo, že při vzniku nových poválečných uspořádání nedošlo k občanské válce. Přesto bylo jemu, jeho manželce a jejich dětem upřeno právo na vlast v jeho vlastní zemi a zabrán prakticky veškerý majetek.

Věrný svému královskému slibu a současně i na výslovné přání papeže, který se oprávněně obával vzniku bolševistického zmatku ve střední Evropě, se Karel pokusil po válce opět obnovit jako král svou vládní odpovědnost *v Uhrách*. Dva pokusy byly nakonec zmařeny vždy zradou a lží jeho přívrženců. Král nechtěl riskovat vznik občanské války. On a královna byli následně uvězněni a posláni do vyhnanství na ostrov Madeira.

Ve vyhnanství žila jeho rodina v naprosté chudobě v provizorním bytu, kde dostal již beztak tělesně zesláblý císař velmi bolestivou nemoc, na kterou nakonec umírá. Obdobným způsobem jako zděděné koruny přijímá nyní z rukou božích vědomě kříž také ve formě *vyhnanství, bolestí onemocnění a smrti*, výslovně jako oběť za své národy. Odpouští všem, kteří se proti němu dopustili nepravosti, a umírá 1. dubna 1922 při pohledu na Nejsvětější svátost oltářní.

Mottem jeho života bylo, jak řekl ještě na smrtelné posteli: